

Simfonia en Mi Major

Orquestra Simfònica
Symphony Orchestra / Orquesta Sinfónica

Manuel Blancafort

Reg. B.3187

EDITORIAL DE MÚSICA
BOILEAU

Provença, 287 · 08037 BARCELONA (Spain)
Tels. (+34) 932 155 334 / (+34) 934 877 456
www.boileau-music.com · boileau@boileau-music.com

All rights reserved

És il·legal la reproducció total o parcial d'aquesta publicació, així com la seva transmissió per qualsevol mitjà, ja sigui electrònic, mecànic, magnètic, digital, per fotocòpia, enregistrament o altres mètodes sense permís previ dels titulars del copyright.

It is against the law to totally or partially reproduce this publication or to transfer it by any means, whether electronically, mechanically, magnetically, digitally, by photocopy, recording or by any other methods, without the prior consent of the owners of the copyright.

Es ilegal la reproducción total o parcial de esta publicación, así como su transmisión por cualquier medio, ya sea electrónico, mecánico, magnético, digital, por fotocopia, grabación u otros métodos sin permiso previo de los titulares del copyright.

© Copyright 2022 by Manuel Blancafort de Rosselló

© Copyright 2022 by Drets d'edició en exclusiva per a tots els països:
/ Exclusive publishing rights for all countries / Derechos de edición en exclusiva para todos los países:

Editorial de Música BOILEAU, S.L.
Provença, 287 - 08037 Barcelona (Spain)
Tels.: (34) 932 155 334 - (34) 934 877 456
boileau@boileau-music.com
www.boileau-music.com

Grafia musical i impressió / Musical notation and printing / Grafía musical e impresión: E.M. BOILEAU, S.L.

Fotografies / Photos / Fotografías: Fons Manuel Blancafort. Biblioteca Nacional de Catalunya

D. L. B.23833-2022

ISMN: 979-0-3503-3247-0

Primera edició: desembre 2022 / First edition: december 2022 / Primera edición: diciembre 2022

Reg. B.3187

El material inclòs en aquesta obra es ven exclusivament per a orquestra simfònica, i sempre que l'obra s'interpreti en públic i en directe. En cas que el material s'utilitzi per a l'execució per part d'una formació ampliada, o bé que l'obra es difongui per qualsevol mitjà de reproducció mecànica o de comunicació pública, serà obligatori el pagament d'una quantitat per utilització de material. Tots els drets de qualsevol tipus relacionats amb aquesta obra i qualsevol part d'aquesta obra estan estrictament reservats, incloent-hi –sense estar-hi, però, limitats– el dret per a l'escena, ràdio, televisió, cinema, reproducció mecànica, traducció, impressió i venda. La comunicació pública d'aquesta obra, de forma completa o parcial, està subjecta a l'autorització corresponent de l'editor. La còpia total d'aquesta obra o de parts separades d'aquesta obra és il·legal i punible de conformitat amb les disposicions de la Llei de la Propietat Intel·lectual vigent. L'ús de còpies, incloent-hi arranjaments i orquestracions diferents de les publicades per l'Editor, està prohibit. Els materials d'orquestra estan a disposició en lloguer (B.3187o).

The material included in this score is on sale only to be performed on live and in public by symphony orchestra. In the event of the same material being used in a performance by any other larger ensemble or in the event the work is broadcasted by any mass media or public communication, to be paid in concept of use of material. All the rights of any type related with this work and any part of this work are strictly reserved, including –without being, however, limited– the rights for the scene, radio, television, cinema, mechanical reproduction, translation, printing and sale. The public communication of this work, in a complete or partial way, is subject to the corresponding authorization of the publisher. The total copy of this work or of parts being sorted out from this work is illegal and punishable in accordance with the dispositions of the Law of the valid Copyright. The use of copies, including arrangements and orchestrations different of the ones published by the Publisher there, is prohibited. The orchestra materials are available on hire (B.3187o)

El material incluido en esta obra está a la venta exclusivamente para orquesta sinfónica, y siempre que la obra sea interpretada en público, en vivo y en directo. En caso de que el material se utilice para su ejecución por parte de una formación ampliada o la obra sea difundida por cualquier medio de reproducción mecánica o de comunicación pública, será obligatorio el pago de una cantidad en concepto de utilización de material. Todos los derechos de cualquier tipo relacionados con esta obra y cualquier parte de ella están estrictamente reservados, incluyendo –sin estar, sin embargo, limitados– los derechos para la escena, radio, televisión, cine, reproducción mecánica, traducción, impresión y venta. La comunicación pública de esta obra, de forma completa o parcial, está sujeta a la autorización correspondiente del editor. La copia total de esta obra o de partes separadas de esta obra es ilegal y punible de conformidad con las disposiciones de la Ley de la Propiedad Intelectual vigente. El uso de copias, incluyendo arreglos y orquestaciones diferentes de las publicadas por el Editor, está prohibido. Los materiales de orquesta están a disposición en alquiler (B.3187o).

Legalmente PROHIBIDA
la reproducción no autorizada.

Unauthorised reproduction
is legally FORBIDDEN.

Legalment PROHIBIDA
la reproducció no autoritzada.

Flauto, I
Flauto II / Piccolo
Oboe I
Oboe II / Corno inglese
Clarinetto I, II (La, Si)
Fagotto I, II

Corni I, II, III, IV (Fa)
Trombe I, II (Do)
Tromboni I, II, III
Tuba

Timpani
Percussione I
Triangolo
Tamburo
Percussione II
Piatti
Gran Cassa

Violini I
Violini II
Viole
Violoncelli
Contrabbassi

Índex / Index / Índice

Manuel Blancafort, apunt biogràfic Comentaris sobre l'edició.	5
Manuel Blancafort, biographical note Commentaries about the edition.	6
Manuel Blancafort, apunte biográfico Comentarios sobre la edición	7

Simfonia en Mi Major

I. Allegro.	9
II. Canzonetta	57
III. Scherzo	69
IV. Allegro Vivace.	93

[CAT]

Manuel Blancafort, apunt biogràfic

Nasqué l'any 1897 a La Garriga. Inicià l'educació musical amb el seu pare (que havia establert, el 1905, la primera fàbrica de rotlles de pianola a Espanya, Rollos Victoria) i amb Joan Alius, pilar musical de l'esmentada fàbrica, i l'amplià posteriorment amb J. Lamote de Grignon.

La seva entrada a la joventut coincidí amb l'eclosió de l'impressionisme seguit per l'aparició d'Stravinsky i els Sis francesos. L'entusiasme juvenil per aquestes noves tendències començà a assenyalar la direcció del seu futur. Arran de les primeres publicacions a París, el nom de Blancafort se situà entre els més destacats de la jove escola espanyola i, més exactament, catalana. Especialment la Polca de l'equilibrista donà ràpidament la volta al món en les versions pianística, orquestral i coreogràfica. Amb El parc d'atraccions demostrà l'entusiasme per l'estètica dels Sis i després, l'any 1929, amb la Sonatina antiga manifestà l'allunyament de l'impressionisme per acostar-se a una línia més pura i, en certa manera, cerebral.

Joan Baptista Blancafort amb els tres fills Pere, Anton i Manuel Blancafort (1927) /
Joan Baptista Blancafort with his three sons Pere, Anton and Manuel Blancafort (1927) /
Joan Baptista Blancafort con sus tres hijos Pere, Anton y Manuel Blancafort (1927).

Blancafort sembla que va trobar el seu camí definitiu en les obres posteriors: les obres orquestrals (dos Concerts de piano, la Simfonia en Mi, el Preludio, Aria e Giga, El rapte de les sabines, Matí de festa a Puig-Graciós), les obres per a piano (Homage to Chaplin) o el cicle Lírica catalana (per a veu i piano) són manifestacions de l'estat de maduresa assolit i el perfecte equilibri entre forma i expressivitat sense desviar-se de la seva natural i espontània inclinació per la claredat. «En la seva posició de músic català no ha oblidat l'amplitud del nostre horitzó musical i així ens dona una obra clara, madura, assenyada i sòlidament estructurada, fidel expressió de la seva personalitat en l'ordre individual i que, en el social, representa la síntesi vivent

de la cultura musical de Catalunya» (Manuel Valls). Blancafort va pretendre d'aconseguir una música catalana universal. En aquest sentit, i tal com ell mateix assevera, es troba agermanat amb Frederic Mompou, al qual degué l'empenta definitiva (l'any 1914, als 17 anys) a la seva carrera de compositor.

Va assolir, entre d'altres, els premis següents: Rabell i Cibils (1928), SIMC (1936), Nacional (1949), Ciutat de Barcelona (1950 i 1966), Orfeó Català (1965), i rebé encàrrecs de TVE (1970), del Festival de Música de Compostela (1974) i del Ministeri de Cultura (1983). Fou nomenat Fill Predilecte de La Garriga per l'Ajuntament de la vila on nasqué. L'Ajuntament de Barcelona li atorgà, el 27 de juny de 1986, la Medalla d'Or, que li fou lliurada el 23 de desembre següent per l'alcalde de la ciutat. També fou guardonat amb la Creu de Sant Jordi, atorgada per la Generalitat de Catalunya, i, a títol pòstum, fou distingit amb la Llave de Barcelona.

Morí a Barcelona el 8 de gener de 1987, ben a prop dels 90 anys.

Xavier Calsamiglia i Blancafort
Nét del compositor Manuel Blancafort

Comentaris sobre l'edició

1. Simfonia en Mi Major (1950)

La Simfonia en Mi Major de Manuel Blancafort fou premiada amb el I Premi Ciutat de Barcelona (1950) el primer any del certamen. Té una durada d'uns 21 minuts i està dividida en tres moviments: «Allegro», «Andante con motto» i «Allegro vivace (Alla galop)».

La seva estrena va tenir lloc el setembre de 1951 en el si dels Concerts Populars de les Festes de la Mercè interpretada per l'Orquestra Municipal de Barcelona, dirigida per Eduard Toldrà. L'obra va ser reestrenada per l'Orquestra Nacional de España novament dirigida per Toldrà al Palació de la Música de Madrid el novembre del mateix any.

No seria fins el 1986, uns trenta-cinc anys després, que l'obra tornaria a ser interpretada per l'Orquestra Ciutat de Barcelona, aquest cop a l'Hospitalet i a Barcelona, sota la direcció d'Edmond Colomer.

Oriol Martorell ens en deixaria una descripció: "El primer tema de l'«Allegro» recorda un tema popular català; el segon, de caràcter dinàmic, és exposat de forma fugada. L'«Andante» és íntim, melòdic, auster i amb ressonàncies d'ambient religiós. El tercer temps sembla suggerir l'atmosfera de circ altres vegades evocada per l'autor".

El mateix compositor reconeixia que la Simfonia representava una posició d'orientació més clàssica que altres obres seves, i que dins d'ella aspirava a una sublimació dels matisos característics del folklore musical català. Als temes, tots d'invenció pròpia, se'ls pot reconèixer fàcilment una procedència espiritual catalana, especialment pel que fa al primer i segon moviments de l'obra. El tercer, en canvi, ve d'un caràcter més irònic, en clau de "galop" que Blancafort va escriure amb desimboltura, com si es trobés encara en els seus temps llunyans de la Polca de l'equilibrista.

[ENG]

Manuel Blancafort, biographical note

Was born in 1897 in La Garriga. He started his musical education with his father (who had set up in 1905 the first pianola-roll factory in Spain, Rollos Victoria) and with Joan Alius, a musical expert at the afore-mentioned factory, later to continue with J. Lamote de Grignon.

The period of his youth coincided with the blossoming of Impressionism followed by Stravinsky and the French Six. His youthful enthusiasm for these new trends began to mark the course of his development.

As a result of his first publications in Paris, the name Blancafort became one of the best-known of the young Spanish and, more precisely, Catalan school. His Polca de l'equilibrista (The Tightrope Walker's Polka) went around the world through piano, orchestra and choreographic versions. With El parc d'atraccions (The Amusement Park), he showed his enthusiasm for the aesthetics of the Six and later, in 1929, Sonatina antiga (Antique Sonatina) meant a withdrawal from Impressionism and an approach to a purer and, to some extent, more cerebral line.

Manuel Blancafort (1940).

Blancafort seemed to find his definitive way with his later works: the orchestrals (two Piano Concerts, the Simfonia en Mi, the Preludio, Aria e Giga, El rapte de les sabines, Matí de festa a Puig-Graciós), the solo piano pieces (Homage to Chaplin) or the cycle Lírica catalana (for voice and piano) show evidence of a state of acquired maturity and the perfect balance between form and expression without deviating from his natural and spontaneous inclination for clarity. «From his position as a Catalan musician, he has not forgotten the broadness of our musical horizon and thus gives us works which are clear, mature, sensible and of solid structure, the faithful expression of his personality on the individual level, and which, on the social plane, represents the living synthesis of the Catalan musical culture» (Manuel Valls). Blancafort tried to create a universal Catalan music. In this way, as himself said,

he is linked with Frederic Mompou, thanks to whom he became (in 1914, at the age of 17) consolidated as a composer.

He obtained the following prizes: Rabell i Cibils (1928), SIMC (1936), Nacional (1949), Ciutat de Barcelona (1950 and 1966), Orfeó Català (1965), and received commissions from TVE (1970), the Festival de Música de Compostela (1974) and the Ministry of Culture (1983). He was nominated Garriga's favourite son –his hometown, near Barcelona– by its Town Council. The City Council of Barcelona decided to give him the Gold Medal on 27th June 1986. This medal was delivered to him on 23rd December of that same year by the Mayor. He was awarded the Creu de Sant Jordi by the Generalitat of Catalonia and, after his death, he received the Llave de Barcelona.

He died in Barcelona on 8th January 1987, shortly before reaching the age of 90.

Xavier Calsamiglia i Blancafort

Grandson of the composer Manuel Blancafort

Commentaries about the edition

1. Symphony in E Major (1950)

The Symphony in E Major by Manuel Blancafort was awarded the I Premio Ciudad de Barcelona (1950) in the first year of the competition. It lasts about 30 minutes and is divided into four movements: "Allegro", "Andante con motto", "Scherzo" and "Allegro vivace (Alla galop)".

Its premiere took place in September 1951 as part of the Concerts Populares de las Fiestas de la Mercè, performed by the Orquesta Municipal de Barcelona, conducted by Eduard Toldrà. The work was re-released by the Orquesta Nacional de España again conducted by Toldrà at the Palacio de la Música in Madrid in November of the same year.

It would not be until 1986, some thirty-five years later, that the work would be performed again by the Orquesta Ciudad de Barcelona, this time in Hospitalet and in Barcelona, conducted by Edmond Colomer.

Oriol Martorell would leave us a description: "The first theme of the Allegro recalls a popular Catalan theme; the second, of a dynamic character, is fugato-like. The Andante is intimate, melodic, austere and with resonances of religious atmosphere. The third tempo, Scherzo, was erroneously catalogued separately. For the first time it has been included in its rightful place; it is of a moving character. The fourth tempo seems to suggest the circus atmosphere evoked by the composer on other occasions".

The composer himself would recognize that the Symphony represented a more classically oriented position than other works of his, and that within it he aspired to a sublimation of the characteristic nuances of Catalan musical folklore. The themes, all of his own invention, can easily be recognized as having a Catalan spiritual origin, especially in the first three movements. The fourth movement, on the other hand, has a more ironic character, in the key of a "gallop" that Blancafort wrote with ease, as if he were still in his distant days of the Polka of the tightrope walker.

[CAST]

Manuel Blancafort, apunte biográfico

Nació el año 1897 en La Garriga. Inició su educación musical con su padre (que había establecido, en 1905, la primera fábrica de rollos de pianola en España, Rollos Victoria) y con Joan Alius, pilar musical de la citada fábrica, ampliándola posteriormente con J. Lamote de Grignon.

Su entrada en la juventud coincidió con la eclosión del impresionismo, seguido por la aparición de Stravinsky y de los Seis franceses. El entusiasmo juvenil por estas nuevas tendencias empezó a marcar la dirección de su camino.

A raíz de sus primeras publicaciones en París, el nombre de Blancafort figuró entre los más destacados de la joven escuela española y, más concretamente, catalana. Especialmente la Polca de l'equilibrista (Polca del equilibrista) dio rápidamente la vuelta al mundo en sus versiones pianística, orquestal y coreográfica. Con El parc d'atraccions (El parque de atracciones) demostró su entusiasmo por la estética de los Seis y después, en 1929, con la Sonatina antiga (Sonatina antigua) manifestó su alejamiento del impresionismo para acercarse a una línea más pura y, en cierta manera, cerebral.

Manuel Blancafort al piano / Manuel Blancafort at the piano / Manuel Blancafort al piano.

Blancafort parece encontrar su camino definitivo con sus obras posteriores: las obras orquestales (dos Conciertos de piano, la Simfonía en Mi, el Preludio, Aria e Giga, El rapte de les sabines, Matí de festa a Puig-Graciós), las obras para piano (Homage to Chaplin) o el ciclo Lírica catalana (para voz y piano) son manifestaciones de la madurez adquirida y del perfecto equilibrio entre forma y expresividad sin desviarse de su natural y espontánea inclinación por la claridad. «En su posición de músico catalán no ha olvidado la amplitud de nuestro horizonte musical y nos da una obra clara, madura, inteligente y sólidamente estructurada, fiel a la expresión de su personalidad en el orden individual y que, en lo social, representa la síntesis viviente de la cultura musical de Cataluña» (Manuel Valls). Blancafort pretendió conseguir una música catalana universal.

En este sentido, y tal como él decía, se encuentra hermanado con Frederic Mompou, a quien debe el empujón definitivo (en 1914, a los 17 años) hacia su carrera de compositor.

Obtuvo, entre otros, los siguientes premios: Rabell i Cibils (1928), SIMC (1936), Nacional (1949), Ciutat de Barcelona (1950 y 1966), Orfeó Català (1965), y recibió encargos de TVE (1970), del Festival de Música de Compostela (1974) y del Ministerio de Cultura (1983). Fue distinguido con el título de Hijo Predilecto de La Garriga por el Ayuntamiento de su villa natal. El Ayuntamiento de Barcelona le otorgó, el 27 de junio de 1986, la Medalla de Oro, siéndole entregada el 23 de diciembre de ese año por el alcalde de la ciudad. Fue galardonado también con la Creu de Sant Jordi, otorgada por la Generalitat de Cataluña y, a título póstumo, fue distinguido con la Llave de Barcelona.

Murió en Barcelona el 8 de enero de 1987, poco antes de cumplir los 90 años.

Xavier Calsamiglia Blancafort

Nieto del compositor Manuel Blancafort

Comentarios sobre la edición

1. Simfonía en Mi Mayor (1950)

La Simfonía en Mi Mayor de Manuel Blancafort fue premiada con el I Premio Ciudad de Barcelona (1950) el primer año del certamen. Tiene una duración de unos 30 minutos y está dividida en cuatro movimientos: "Allegro", "Andante con motto", "Scherzo" y "Allegro vivace (Alla galop)".

Su estreno tuvo lugar en septiembre de 1951 en el seno de los Conciertos Populares de las Fiestas de la Mercè interpretada por la Orquesta Municipal de Barcelona, dirigida por Eduard Toldrà. La obra fue reestrenada por la Orquesta Nacional de España nuevamente dirigida por Toldrà en el Palacio de la Música de Madrid en noviembre del mismo año.

No sería hasta 1986, unos treinta y cinco años después, que la obra volvería a ser interpretada por la Orquesta Ciudad de Barcelona, esta vez en Hospitalet y en Barcelona, bajo la dirección de Edmond Colomer.

Oriol Martorell nos dejaría una descripción: "El primer tema del Allegro recuerda un tema popular catalán; el segundo, de carácter dinámico, está expuesto de forma fugada. El Andante es íntimo, melódico, austero y con resonancias de ambiente religioso. El tercer tiempo, Scherzo, estaba erróneamente catalogado por separado. Por primera vez se ha incluido en el lugar que le correspondía, es de carácter movido. El cuarto tiempo parece sugerir la atmósfera de circo en otras ocasiones evocada por el autor".

El propio compositor reconocería que la Simfonía representaba una posición de orientación más clásica que otras obras suyas, y que dentro de ella aspiraba a una sublimación de los matices característicos del folclore musical catalán. A los temas, todos de invención propia, se les puede reconocer fácilmente una procedencia espiritual catalana, especialmente en lo que se refiere a los tres primeros movimientos. El cuarto movimiento en cambio, viene de un carácter más irónico, en clave de "galope" que Blancafort escribió con soltura, como si se encontrara todavía en sus tiempos lejanos de la Polca del equilibrista.

Sample

Simfonia en Mi Major

(1950)

I. Allegro

Manuel Blancafort

(1897-1987)

Allegro ♩ = 120

a 2

2 Flauti *ff* *f*

2 Oboi *ff* *f*

2 Clarinetti in La *ff* *f*

2 Fagotti *ff* *f*

4 Corni in Fa *ff*

2 Trombe in Do *ff*

2 Tromboni *ff*

Trombone III Tuba *ff*

Timpani *ff*

Allegro ♩ = 120

Triangolo Tamburo

Piatti

Violino I *ff* *f*

Violino II *ff* *f*

Viola *ff* *f*

Violoncello *ff* *f*

Contrabbasso *f*

11 1

2 Fl. *p*

2 Ob. *p*

2 Cl. *p*

2 Fg.

4 Cor.

2 Tr.

2 Tbn. *p*

Tbne. Tb.

Timp.

Trgl. *pp*

Piatti

Vln. I *p*

Vln. II *p*

Vla. *mf*

Vc. *mf*

Cb.

2 Fl. ^{1^o} *pp* *sf* *p* *p*

2 Ob. *sf* *p* *sf* *p* *sf* *p* *sf*

2 Cl. ^{1^o} *pp* *sf* *p*

2 Fg. *sf* *p* *sf* *p* *sf* *p* *sf*

4 Cor. *poco sf* *> p*

2 Tr.

2 Tbni.

Tbne.
Tb.

Timp. *p*

Trgl. *ppp*

Piatti *mp* *baguette éponge*

Vln. I ^{div. a 3} *pp* *sf* *sf* *p* *mf*

Vln. II ^{div. a 3} *pp* *sf* *sf* *p* *mf*

Vla. *pp* *p* *sf* *sf* *p* *mf*

Vc. *p* *sf* *sf* *p* *mf*

Cb. *p* *sf* *sf* *p* *mf*

2

2

29

2 Fl. *mf*

2 Ob. *sf* \rightarrow *mf* *sf* \rightarrow *mf* *f*

2 Cl. ^{1°} *mf* *p* 1° solo

2 Fg. *sf* \rightarrow *mf* *sf* \rightarrow *mf* *f* *dim.* *p*

4 Cor. *sf* \rightarrow *mf*

2 Tr.

2 Tbn. *sf* \rightarrow *mf*

Tbne. Tb.

Timp. *mf*

Trgl. 3

Piatti bag. éponge *mf*

Vln. I *sf* \rightarrow *sf* \rightarrow *mf*

Vln. II *sf* \rightarrow *sf* \rightarrow *mf* *f* *dim.* *p*

Vla. *sf* \rightarrow *sf* \rightarrow *mf* *f* *dim.* *p*

Vc. *sf* \rightarrow *sf* \rightarrow *mf* *f* *dim.* *p*

Cb. *sf* \rightarrow *sf* \rightarrow *mf* *f* *dim.* *p*

39

2 Fl. *a 2* *mf cresc.* *f* **4**

2 Ob. *f*

2 Cl. *a 2* *mf cresc.* *f*

2 Fg. *1°* *p* *a 2* *f*

4 Cor. *f*

2 Tr. *f*

2 Tbni. *1°* *f*

Tbne. *III* *f*

Timp. *f* **4**

Trgl.

Piatti

Vln. I *8va* *mf cresc.* *f*

Vln. II *mf cresc.* *f*

Vla. *mf cresc.* *f*

Vc. *p* *mf* *f*

Cb.

49 5

2 Fl. *ff* *ff* *p* *poco sf* *poco sf*

2 Ob. *ff* *ff*

2 Cl. *ff* *ff* *p* *poco sf* *poco sf*

2 Fg. *ff* *ff*

4 Cor. *ff* *ff* *p* *p*

2 Tr. *ff* *ff* *poco sf* *p* *poco sf* *p* *sf* *p*

2 Tbni. *ff* *ff* *p* *poco sf* *p* *poco sf* *p* *sf* *p*

Tbne. *ff* *ff*

Timp. *f*

Trgl. *p* 5

Piatti *mf* bag. éponge

Vln. I *ff* *ff* *p* *poco sf* *poco sf* *sf*

Vln. II *ff* *ff* *p* *poco sf* *poco sf* *sf*

Vla. *ff* *ff* *p* *poco sf* *poco sf* *sf*

Vc. *ff* *f* *ff* *p* *sf*

Cb. *ff* *f* *ff* *p* *sf*

59

2 Fl. *pp cresc.* *mf cresc.*

2 Ob.

2 Cl. *p* *pp* *p cresc.* *mf cresc.*

2 Fg. *p* *pp* *p cresc.* *mf cresc.*

4 Cor. II *pp cresc.* *mf cresc.*

IV *pp cresc.* *mf cresc.*

2 Tr.

2 Tbn. *mf cresc.*

Tbne. III *mf cresc.*

Tb.

Timp.

Trgl. 6

Piatti

Vln. I *pp cresc.* *mf cresc.*

Vln. II *p cresc.* *mf cresc.*

Vla. *p* *pp cresc.* *mf cresc.*

Vc. *p* *pp cresc.* *mf cresc.*

Cb. *pp cresc.* *mf cresc.*

69 7

2 Fl. *f* *p* a 2

2 Ob. *p* 1° solo

2 Cl. *f* *p* 1°

2 Fg. *f* *p*

4 Cor. *f* *p* I

2 Tr. *f* *p* 1°

2 Tbni. *f* *p*

Tbne. *f*

Tb. *f*

Timp.

Trgl. 7

Piatti

Vln. I *f* *p* *pp*

Vln. II *f* *p* *pp*

Vla. *f* *p* *pp* arco

Vc. *f* *p* pizz *pp*

Cb. *f* *pp*

89 9

2 Fl.

2 Ob.

2 Cl.

2 Fg.

4 Cor.

2 Tr.

2 Tbni.

Tbne.
Tb.

Timp.

Trgl. 9

Piatti

Vln. I

Vln. II

Vla.

Vc.

Cb.

10

101

2 Fl.

2 Ob.

2 Cl.

2 Fg.

4 Cor.

2 Tr.

2 Tbni.

Tbne.
Tb.

Timp.

Trgl.

Piatti

Vln. I

Vln. II

Vla.

Vc.

Cb.

p

mp \rightarrow *p*

p cresc.

f

pp

mf *dim.*

poco f

p

poco f

poco f

poco f

10

113

11

2 Fl. *mf cresc.*

2 Ob. *mf cresc.*

2 Cl.

2 Fg.

4 Cor. *mf*

2 Tr.

2 Tbn.

Tbne. Tb.

Timp.

Trgl.

Piatti

Vln. I *mp cresc.* *mf dim.* *mf cresc.*

Vln. II *mp cresc.* *mf dim.* *mf cresc.*

Vla. *mp cresc.* *mf dim.* *mf cresc.*

Vc. *mp cresc.* *mf dim.* *mf cresc.*

Cb. *mf cresc.*

125

2 Fl. *a 2* **12** *a 2* *f cresc.* *tr*

2 Ob. *f cresc.*

2 Cl. *f cresc.*

2 Fg. *mf cresc.* *f cresc.*

4 Cor. *f*

2 Tr. *mf cresc.*

2 Tbni.

Tbne. Tb.

Timp. *mf cresc.*

Trgl. **12**

Piatti

Vln. I *f* *più f e cresc.* *tr*

Vln. II *f* *più f e cresc.* *tr*

Vla. *f* *più f e cresc.*

Vc. *f* *più f e cresc.*

Cb. *f* *più f e cresc.*